

»...og så skal vi altid være sammen med Herren« (1. Tess. 4,17)

Hin Dag

Ved ethvert nyt års begyndelse tænker vi på, hvad det fører os hen imod. Mange Guds børn tænker på, om året 2003 bringer Herrens dag.

Vor Herre Jesus er stået op fra de døde og har taget plads ved Kraftens højre hånd. Hele Guddommens fylde er legemligt til stede i Ham. Al magt i himmelen og på jorden er overgivet Ham. Han åbenbarer sig i en af Faderen bestemt time i kraft og megen herlighed og underlægger sig alt, så det kan ses og mærkes, at al magten tilhører Ham.

Vi vover at sige, at Han må *nødvendigvis* åbenbare sig i sin kraft og majestæt. Det er den eneste »logiske« konsekvens af Hans opstandelse fra de døde.

Hans genkomst er en del af evangeliet, altså en del af Hans store gerninger til vor frelse. Når Han kommer igen, får vi frelsen i øje, thi da forløses også vort legeme.

Det nye Testamente forkynder Herrens genkomst i knappe, stærke, udtømmelige ord. Men lad os ikke glemme, at Det nye Testamente er gemt i Det gamle! Så godt som alle profeterne så hen til Herrens dag, hin dag, da Han griber endegyldigt ind i menneskehedens historie.

For profeterne er den dag kulminationen af Herrens vrede og samtidig frelsens dag for Hans folk. Det nye Testamente modsiger ikke profeterne, men tydeliggør dagen i lyset af Kristi død på et kors. Der åbenbares Guds vrede og Guds kærlighed, eenheden af Hans hellige væsen, der

altid møder os i evangeliet.

Når Kristus åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle, bliver Guds vrede og Guds kærlighed synlig, mærkbar, uundgåelig og uimodståelig. Da får enhver med Gud at gøre, som HAN ER.

Ingen af os har fantasi til at forestille sig det sekund, da det sker. Der vil ikke blive udvist nogen personsanseelse fra Guds side. Slutopgørets time er inde.

Jeg har følt, at det første nummer af Mod Målet for året 2003 skal samle os om Herrens komme i stor kraft og herlighed. Da kontorchef *Niels Sørensen* i september 1940 udsendte det første nummer af dette blad, hed det »Det salige Haab«, og den allerførste artikel i bladet var skrevet af pastor *Fjord Christensen* og hed også »Det salige Haab«. Niels Sørensen begyndte dette blad under indtrykket af krigen, besættelsen, frygten og forventningerne, der da kom så stærkt til udtryk. I artikel efter artikel i de følgende år var det Herrens genkomst, der blev forkyndt.

Som årene er gået siden da, har tidernes tegn talt deres tydelige sprog om, at Dagen er nær, men de »gode dage« med stigende velstand i vort land har ikke gjort det nemmere at våge og bede og berede sig til at møde Herren og aflægge regnskab. Disse gode år med velfærd og velstand har nu varet i 60 år og ikke ført til den omvendelse, Gud tilsigter med sin godhed, men til et moralsk og åndeligt forfald, der måske er uden sidestykke i vor historie. Mon der findes nogen kirke

eller menighed, der ikke er blevet smittet heraf? Kan vi selv sige os helt fri af enhver indflydelse af dette forfald? Jeg kan desværre ikke.

Der kommer imidlertid et øjeblik (blink med øjet, så ved du, hvad der menes hermed!), da Herren Jesus åbenbarer sig i en sådan kraft og herlighed, at ikke eet menneske eller en eneste skabning forbliver uberørt deraf.

Artiklerne søger at belyse dette guddommelige indgreb og hjælpe os til at være rede.

Jeg ved, at jeg skriver om en guddommelig gerning, der overgår al forstand. Ordene »kraft og megen herlighed« lyder enkle og forståelige. De udtaler imidlertid noget, der ikke kan fattes, før det sker, thi den »kraft og herlighed«, der da åbenbares, kan ikke meddeles forståeligt til noget menneske, kun billedligt. Den er beskrevet i Johs. Åbenb. adskillige steder, bl.a. i det første kapitel, men altid kun i billeder. Når billederne åbenbarer sig som virkelighed, da – først da forstår vi, enten til altid at være sammen med Herren, eller til evig undergang bort fra Hans åsyn.

Det er bedst at anvende få ord, når man forkynder det evige evangelium, blot det er de rette ord.

Hjælper artiklerne en her og en der til af hjertet at sige disse få ord: »Kom, Herre Jesus!« da har de udrettet, hvad bladets navn nu sigter imod – Målet!

Øjeblikket

»Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overensgels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren« (1. Tess.4,16-17).

Med så få ord skildrer apostelen det altafgørende øjeblik, som vi venter uden forud at kunne beregne, hvornår det indtræffer. Ordene er givet os til trøst, opbyggelse og formaning, altså til at styrke os i troen og troens forventningsfulde håb. De har en vægt, som fornemmes helt ind i hjertet.

Herren selv

Apostelen nøjes ikke med at skrive: »Herren skal stige ned fra Himmelen,« men følger det lille, meget sigende ord »selv« til.

Det er Herren, som Han er i sit herlighedslegeme. Hans udseende er som solen, når den skinner i sin kraft; hans øjne er som flammende ild; hans røst som mange vandes brusen (se Åbenb. 1,13-16).

Herren *selv* – ikke afpasset efter din opfattelse af ham eller min – ikke tilpasset vore tanker og meninger – ikke udtømt for guddomsherlighed, som da Han første gang steg ned – ikke luthersk eller calvinsk eller med noget menneskes, nogen kirkes, nogen bevægelses navn – men derimod med et navn, ingen kender, uden Han *selv*.

JEG ER DEN, JEG ER åbenbarer sig i dette øjeblik, ikke i en brændende tornebusk, ikke i en fornedret skikkelse, men i sin fulde »glans«, i al sin ufattelige og aldeles overvældende herlighed, i Guds vrede i hele dens fylde og Guds nåde i hele dens fylde.

Skal stige ned

Disse ord taler ikke blot om en bevægelse oppefra nedefter i rumlig forstand, men påmindelse om Hans offer, der blev fuldbragt, da Han steg ned til døden på et kors på Golgatas høj.

Når han nu i det af Faderen bestemte øjeblik atter stiger ned, er det ikke for atter at ydmyge sig og blive lydige til døden, ja døden på et kors, men for at vise sig

herlig i sine hellige og underfuld i alle, som kom til troen på Ham, og samtidig bringe straf over dem, der ikke ville vide af Gud, og over dem, som ikke var lydige imod Hans evangelium.

Vi har ved juletid sunget:

Velkommen fra din Himmelsal
til denne jordens jammerdal,
hvor man dig intet andet bød
end stald og krybbe, kors og død!

Lad os, indtil øjeblikket er der, synge:

Ja, møder Ham I fromme
med fryd og glædessang!
Vor sorry er nu omme,
lad klagen gå sin gang!
O, se dog frydestunden,
som bærer kronen frem!
Nu er den snart oprunden,
da hentes bruden hjem!

og der skal lyde

Disse ord gør os stumme. Der er noget højtideligt og frygtindgydende i dem. De bæres af og bærer med sig en autoritet, som ikke tåler den mindste modsigelse.

Al jorden bliver med eet stille. Gud har rejst sig. Der lyder ikke nogen anden røst. Selv dyrene tier. Jorden skælver.

Ingen kan lukke ørerne for den røst, endog døve skal høre den.

en befaling

d.v.s. en befaling, der ikke længer overlader det til dem, der hører den, om de vil adlyde eller ej, men som i eet nu, straks, uimodståeligt og uimodsigeligt, gennemfører, hvad der bliver sagt.

Det er en befaling af den evige Gud. Den kuldkaster folkenes råd, den stadfæster Guds evige råd. Det er den befaling, hvorved alt, hvad Gud har forjættet, nu opfyldes i eet og alt.

Det er Guds befaling til at få frelsen i eje med evig herlighed eller miste den i evig undergang bort fra Hans ansigt.

Ingen kan unddrage sig denne befaling. Ingen kan nægte at adlyde den. Der lyder også

en overengels røst

Ingen af os kan forestille sig en sådan røst, ganske som ingen af os kan forestille sig en overengel. Ligesom det ikke siges, hvad befalingen går ud på, får vi heller ikke at vide, hvad overengelens (ærkeengelens) røst siger. Mon ikke den siger »Amen!« til befalingen?

Endelig, efter at befalingen og ærkeengelens røst har lydt og gjort hvert eneste menneske stille som aldrig før, lyder

Guds basun

Vældige basunklange toner gennem skabningen. For nogle lyder de som opbrud,

for andre som sammenbrud.

Som *Jerikos* mure faldt, falder jordens stæder ved de mægtige basunsted, og syndere går deres undergang i møde. Fortvivlelse og rædsel kommer over dem. Herrens udvalgte bæver også, thi nu er det sandelig alvor – alvor som aldrig før – nu har Gud taget ordet for at gøre slutregnskabet op!

En lignende røst og basunklang lød i sin tid ved *Sinai* bjerg, der lå indhyllet i flammende ild, muld, mørke og uvej, og skaren bad sig fri for at høre mere (Hebr. 12,18-20).

Hverken jammer eller gråd eller fortvivlelse hjælper! Nådens tid er forbi.

Og først skal de døde i Kristus opstå

Befalingen når ned i dødsriget med nyskabende kraft, som oprejser dem i Paradiset, de døde i Kristus, i herliggjorte legemer som deres Frelzers.

Verden har aldrig været vidne til noget tilsvarende, men fik en anelse herom, da forhænget i templet, umiddelbart efter at Jesus havde opgivet ånden, flængedes fra øverste til nederst, og jorden skjalv, og klipperne revnede, og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter Hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange (Matt. 27,51-53). Nu vakler jordens grundvolde. Jorden smuldrer og smuldrer, jorden gynger og gynger, jorden skælver og skælver; jorden raver og raver – tungt ligger dens brøde på den; den segner og rejser sig ikke (Esaj. 24, 18-20), medens Gud oprejser sine hellige, der sov hen i Kristus!

derefter skal vi, som lever og bliver tilbage

Disse ord gælder enhver af os, der venter Herrens genkomst. Det, der taler personligt til hver enkelt af os, er de sidste ord »og bliver tilbage«. De har, så vidt jeg forstår, en dobbelt betydning.

På den dag bliver et menneske sjældnere end guld fra Ofir (Esaj. 13,12). Thi vanhellig blev jorden under dem, der bor der, thi lovene krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærrer forbandelse jorden, og bøde må de, som bor der. Derfor svides jordens beboere bort, kun få af de dødelige *bliver tilbage* (Esaj. 24,5-6).

At blive tilbage er således først at blive levnet af den menneskehed, der svides bort.

Men det har tillige en åndelig betydning: at blive tilbage betyder at blive bevaret iblandt Guds udvalgte. Profeten *Elias* mente, at han var alene tilbage, men Gud svarede ham: »Jeg har ladet syv tu-

sinde mand *blive tilbage*, som er mine, og som ikke har bøjet knæ for Ba'al« (1. Kong. 19,10 og 18).

Således er der i enhver generation, også den sidste, en skare, som ikke er revet med af forførelserne eller af frafaldet, men ved Guds nåde er *blevet tilbage* i det øjeblik, Herren kommer igen.

Den skare skal tillige med de hellige hensovede, som Gud har oprejst

bortrykkes

d.v.s. reddes som en brand ud af ilden (Zak. 3,2), fordi Gud ikke bestemte os til at rammes af Hans vrede, men til at få frelsen i eje ved vor Herre Jesus Kristus, som døde for os, for at vi, hvad enten vi lever eller er sovet hen, skal leve *sammen med Ham* (1. Tess. 5,9-10).

Det er, hvad apostelen Peter kalder at blive frelst *med nød og næppe* (1. Peter 4,18).

Ingen af os kan forestille sig det øjeblik. Det kan næppe beskrives som et dejligt øjeblik, dertil er det alt for helligt, forfærdeligt, overvældende og frydefuldt. Vi bortrykkes

i skyerne

At komme på himmelens skyer er at komme som den, der har skabt himmelen og jorden og alt, hvad der er derpå. Det er at komme som Den Almægtige i suveræn magt og herlighed.

Profeten *Daniel* så, at med himmelens skyer kom der en, der så ud som en menneskesøn – magt og ære og herredom gaves ham, og alle folk, stammer og tungemål skal tjene ham; hans magt er en evig magt, aldrig går den til grunde, hans rige kan ikke forgå (Dan. 7,13-14).

Da Jesus den sidste nat stod foran rådet, og ypperstepresterne forgæves havde forsøgt at fremskaffe et fældende vidnesbyrd imod ham, rejste ypperstepresten sig højtideligt og sagde: »Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: Sig os, om du er Kristus, Guds søn.«

Jesus siger til ham: »Du har selv sagt det. Men *Jeg siger jer*: herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer.«

Dette selvvidnesbyrd kostede ham livet. Det var i deres øren Guds-bespottelse. De spyttede ham i ansigtet og slog ham med knytnæver; andre slog ham med stokke.

Da det blev morgen, førte de ham til *Pilatus*. Senere på dagen blev han ført ud til Golgata og korsfæstet iblandt to misdædere (Matt. 26,63 flg.).

Og nu i det af Faderen fastsatte øjeblik sker det, de dømt Ham til døden for. Han sidder ved Kraftens højre hånd og kommer derfor i kraft og megen, ja ubeskrive-

lig herlighed på himmelens skyer, eet med HAM, hvis herlighed atter og atter havde vist sig i skyen for Israels folk, og som havde fyldt templet, så præsterne ikke kunne øve nogen præstetjeneste.

At vi skal borttrykkes i skyerne, betyder, at vi skal få del i al Hans herlighed, ja arve den! Det udtrykker apostelen med disse ord:

for at møde Herren

d.v.s. for at se Ham, som Han er, og dermed blive Ham lige (1. Johs. 3,2). *Peter* kalder det »den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares« eller »den nåde, som bliver bragt jer« (1. Peter 1,13).

Grundteksten kan også gengives således: »...borttrykkes tillige med dem *til modtagelse af Herren*« – og det er sandelig evangelium, glædesbud!

Vi skal modtage Herren – ja, men kun fordi Han modtager os og byder os velkommen som Faderens velsignede. Da er Hans ypperstepræstelige bøn for os til fulde besvaret: »Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, så de må skue min herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før verdens grundlæggelse« (Johs. 17,24).

Hvilket møde! Det sker

i luften

d.v.s. det usynlige »område«, der indtil dette øjeblik var underlagt verdens tidsånd og herskeren over luftens rige, den åndemagt, der var virksom i ulydighedens børn (Efes. 2,2). Men nu er luften sandelig renset. Tidsånden og satan er styrtet ned. Herren har taget magten synligt og mærk-

bart også i luften.

Hvis vi i stilhed dvæler ved disse ord, må vi tilbede vor Frelser, thi også vi hørte engang til ulydighedens børn, da vi fulgte vort køds lyster og gjorde, hvad kødet og tankerne ville, og af natur var vi vredens børn ligesom de andre.

Men Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser – af nåde er vi frelst!

Ja, Han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus, for at Han i de kommende tidsaldre kunne vise sin nådes overstrømmende rigdom ved godhed imod os i Kristus Jesus.

Thi af Nåden er vi frelst ved tro. Det skyldes ikke os selv. Guds er gaven. Det skyldes ikke gerninger, så nogen kan rose sig.

Alt dette (Efes. 2,3-9) er i det øjeblik, der snart er virkelighed, opfyldt, ikke blot i åndelig forstand, men også i ånds-legemlig forstand, ikke blot for troen, men nu også for synet (vor skuen), ikke mere blot håb, men opfyldt håb, ikke blot forventning, men forventning, indfriet af Herren i eet og alt, langt ud over, hvad vi kunne eller turde forvente, og langt ud over, hvad vi kunne bede om eller forstå.

Og så skal vi altid være sammen med Herren

Med disse få ord forkynder apostelen den salige tilstand, der ikke er underkastet tid og rum og derfor ganske ufattelig for os nu.

Han siger »vi« og mener hermed hele den genløste gammeltestamentelige og

nytestamentelige menighed, derunder alle vore elskede kære og venner, der er gået forud for os.

Han siger også »med Herren« for at understrege, at her ikke er tale om et kammeratligt, fornøjeligt eller hyggeligt forhold til Ham. Heller ikke i evigheds evigheder er vi på lige fod med Ham.

Men vi skal »være sammen med« Ham, der er Ordet, der var fra begyndelsen, Ordet, der var hos Gud, Ordet, der var Gud, men »steg ned« og blev kød for på sit legeme at bære alle vore synder op på korsets træ, for at vi, afdøde fra vore synder, skulle leve for retfærdigheden – og det gør vi nu til fulde.

Vi lytter på Ham, vi tilbeder Ham, vi kaster vore kroner ned for Hans fødder, og Han giver os plads ved sin højre hånd på Guds trone.

Der skal vi »sammen med Ham«, dømme engle, dømme verden, og vi skal se Hans ansigt, og Hans navn skal være på vore pander.

Der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine, thi det, som var før, er nu forsvundet.

Gensynets glæde skal fylde enhver.

Lad mig ikke sige mere, at jeg ikke hober ord på ord. Lad os hellere synge nr. 155 i *Kristne Sange*:

Snart kommer Han, halleluja,
i kraft og herlighed!

Al magt er Hans, halleluja,
i tid og evighed!

Vær beredt,

vær beredt for Ham at stå,

vær beredt Hans herlighed at få!

Hvad Han har sagt, halleluja,
skal hver, som tror, opnå!

Hin Dag og Øjeblikket

En dag har, som Herren siger, tolv timer (Johs. 11,9). Et øjeblik er mindre end et sekund.

Men »hin dag«, som profeterne taler om, er en dag af en speciel beskaffenhed. Det er HERRENS dag. »Himmelens stjerner og billeder udstråler ej deres lys; mørk rinder solen op, og månen skinner ikke« (Esaj. 13,10). Den dag kan ikke opgøres til tolv timer. »Det skal være en eneste dag – HERREN kender den – ikke dag og nat; det skal være lyst ved aftentide« (Zak. 14,7).

HERRENS dag er den »dag«, da menneskeheden får direkte med JEG ER at gøre. Han holder ikke længer sin vrede tilbage. Han åbenbarer sin frelse i dens fylde.

Vredens dag

På den dag udøses Guds vredes og harmes skåle over jorden. Det er HERRENS hævn-dag (Esaj. 34,8), HERREN er vred på alle folkene (vers 2). Derfor er den dag det store blodbads dag (Esaj. 30,25), da HERRENS navn kommer langvejsfra i brændende vrede, med tunge skyer; Hans læber skummer af vrede, fortærende ild er Hans tunge, Hans ånde som en rivende strøm, der når til halsen. Folkene ryster Han i undergangens sold, lægger vildsens bidsel i folkeslags mund (Esaj. 30,27-28).

Den dag er en vredens dag, en trængselens og nødens dag, en ødelæggelsens og ødets dag, en mørkets og mulmets dag, en skyernes og tågens dag, en

hornets og krigsskrigets dag mod de faste stæder og imod de knejsende tinder. Over menneskene bringer JEG trængsel; som blinde vanker de om; deres blod øses ud som støv, deres livssaft ligesom skarn. Hverken deres sølv eller deres guld evner at frelse dem på HERRENS vredes dag, når hele jorden fortæres af Hans nidkærheds ild; thi undergang, brat undergang bringer JEG over alle, som bor på jorden (Zef. 1,15-18).

Det er den ulægelige smertes dag (Esaj. 17,11), da al glæde er svundet bort (24,11).

HERREN gør jorden tom og øde og vender op og ned på dens overflade. Jorden blegner og segner, jorderig sygner og segner, jordens højder sygner hen. Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi

lovene krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærer forbandelsen jorden, og bøde må de, der bor der. Derfor svides jordens beboere bort, kun få af de dødelige bliver tilbage.

Der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene ængstes i rådvildhed over havets og brændingernes brusen. Mennesker skal dåne af rædsel for det, som kommer over jorderig; thi himlernes kræfter skal rystes (Luk. 21,25-27).

Menneskeheden på hin dag

Guds vrede er hellig. Den er Hans reaktion på syndens kulmination i menneskeheden. Men hans vrede er ikke vilkårlig. Den rammer ikke på må og få. Gud forbliver retfærdig i alt, hvad han gør.

Guds barmhjertighed bliver ikke tilside, men er fuldt ud virksom – at forstå det til fulde magter vi ikke, thi det ville være at forstå JEG ER DEN, JEG ER til fulde, og det gør ingen skabning.

Guds udvalgte, Hans menighed, Kristi brud bliver ikke ramt af Guds vrede. Dertil er den ikke bestemt (1. Tess. 5,9). Dens bestemmelse er at arve frelsen i frelsens hele fylde, og da det er Gud, der har bestemt den dertil, ser Han nøje til, at den når sin bestemmelse.

Israels folk var samlet i *Gosen*, da Gud sendte sine plager over Ægypten. Menigheden er ikke samlet på noget bestemt sted, men er spredt ud over hele jorden. Ingen tro, at dette gør det »sværere« for Gud ikke at ramme den eller nogle af den med sin vrede, der flammer som en ild og et tilintetgørende uvejrligt over jorden! Gud har tal på vore hovedhår. Ikke et af dem skal gå tabt.

Det er ikke ensbetydende med, at menigheden ikke lider *trængsel*. Dertil er den jo bestemt (1. Tess. 3,3). Den vil blive hadet af alle, og den vil opleve en martyriets tid; men hverken glæden eller Guds velbehag vil blive taget fra den. Tværtimod!

Dens ærkefjende er *Anti-Krist* (Dyret i Åbenb. 13) og hans falske profet (det andet dyr). Enhver, der ikke tilbeder Dyrets billede, risikerer martyriet. Enhver, der ikke vil tage Dyrets mærke, kan hverken købe eller sælge.

Alle de, der bor på jorden, og *hvis navne ikke er indskrevet i Livets bog*, det slagtede Lams bog, hylder *Anti-Krist*. Han har formålet, hvad alle verdensherskere ned igennem historien sigtede imod: at underlægge sig alle stammer og folk og tungemål og folkeslag.

En »fælles« menneskehed under en »fælles« hersker og en »fælles« religion er menneskehedens ideal, og det er nu opnået! Det betyder jo fred og ingen fare, velstand og ingen nød!

Foruden den besværlige menighed er der et folk, der ikke vil indordne sig i dette fællesskab, og som (som altid!) volder vanskeligheder. Ganske vist har *Anti-Krist* indgået en pagt med *Israel*, der er samlet i sit land med Jerusalem som hovedstad, men han bryder pagten, formentlig fordi *Israel* ikke vil tilbede ham.

5-6 milliarder mennesker på hin dag er således tre »eenheder« – først *menigheden*, Kristi legeme – dernæst *Israel*, Guds udvalgte folk – og så *den under Anti-Krist forenede menneskehed*.

En underlig gerning, et sælsomt værk

»HERREN vil på hin dag vise sin vrede for at gøre sin gerning – en underlig gerning – og øve sit værk – et sælsomt værk.« Således beskriver profeten HERRENS gerning i al dens helligheds, retfærdigheds og barmhjertigheds fuldkommenhed på hin dag (kap. 28,21).

Hvad *Israel* angår, længes HERREN efter at vise det nåde. Han står op for at forbarne sig. Men først giver Han dem trængselsbrød og trængsels drik. »Stor er denne dag, den er uden lige, en trængsels-tid for Jakob, men fra den skal han frelses« (Jerem.30,7).

HERREN lader *Anti-Krist*, Dyret, Voldsmanden, Lovløshedens menneske samle alle folkene til angreb på Jerusalem. Byen indtages, husene plyndres, kvinderne skændes, og halvdelen af byens indbyggere vandrer i landflygtighed (Zak. 14,2). Alt ser håbløst ud, mere håbløst og fortvivlet end nogensinde i Israels historie.

Da drager HERREN ud og strider imod disse folk. Han lader kødet rådne på dem i levende live, øjnene rådner i deres øjenhuler og tungen i deres mund. En vældig HERRENS rædsel opstår iblandt dem, så de griber fat og løfter hånd imod hverandre (Zak. 14,12-13).

Herren Jesus dræber Den lovløse, *Anti-Krist* med et åndepust af sin mund og tilintetgør ham (2. Tess. 2,8), og når først Voldsmanden er borte, ødelæggelsen er omme og undertrykkeren ude af landet, skal en trone rejses med mildhed, og på den skal sidde en dommer med trofasthed i Davids telt, ivrig for ret og øvet i retfærd (Esaj. 16,4-5), HERREN udgyder over Davids og Jerusalems indbyggere ikke sin vrede, ikke sin straf, ikke sine bebrejdelser, men nådens og bønnens Ånd, så de ser hen til Ham, de har gennemstunget, og sørger over Ham, som man sørger over en enbåren søn, og holder klage over Ham, som man holder klage over den førstefødte (Zak. 12,10). Da skal hele *Israel* frelses (Rom. 11,26). De skal bævende komme til HERREN og hans velsignelse i de sidste

dage (Hos. 3,5).

Og hvad med *folkeslagene*? HERREN kuldkaster alle folkenes råd. I stedet for fyldbyrder HERREN, Hærskarers HERRE, ødelæggelse og fastslået råd over al jorden (Esaj. 10,23). Da skal menneskets stolthed bøjes, mændenes hovmod ydmyges, og HERREN alene være høj. Afguderne skal helt forsvinde. Man skal gå ind i klippehuler og jordhuller for HERRENS rædsel, Hans højheds herlighed, når Han står op for at forfærde jorden (Esaj.2,17-21).

Men som med *Israel*, således også med folkene: Guds vrede og Guds barmhjertighed er en enhed, som vi ikke er i stand til at »analysere« og fatte – slet ikke på forhånd. Gud forbliver DEN, HAN ER.

Thi HERREN gør på dette bjerg et gæstebud for alle folkeslag med fede retter og stærk vin, med fede, marvfulde retter og stærk og klaret vin, og alle fugle, som flyver oppe under himmelen, indbydes af en engel med stærk røst til Guds store gæstebud for at æde kød af konger og kød af hærførere og kød af helte og kød af heste og deres ryttere, ja, kød af alle, både frie og trælle, store og små (Esaj. 25,6 og Åbenb. 19,17-18) – men just her, hvor Guds vrede udøses med tilintetgørende kraft over *Anti-Krist* og folkeslagenes samlede hære, *borttages sløret*, som tilslører alle folkeslag, og dækket, som dækker alle folk (Esaj. 25,7)!

HERREN skal være konge over hele jorden. På hin dag skal HERREN være een og Hans navn eet (Zak. 14,9). Da dømmer Han folk imellem, skifter ret mellem mange folkeslag; deres sværd skal de smede til plovjern, deres spyd til vingårdsknive; folk skal ej løfte sværd imod folk, ej øve sig i våbenfærd mer (Mika 4,3 og Esaj. 2,4).

Og *menigheden*? Den er borttrykket i skyerne for at møde Herren i luften. Den har modtaget frelsen i dens fuldendthed og er herliggjort til lighed med Herren.

Hvornår? I et øjeblik!

Hvornår dette øjeblik indtræffer, hersker der uvished om i selve menigheden, og det kan og skal næppe være anderledes. Dagen og timen for dette øjeblik kender ingen. Herren kommer i den time, vi ikke tænker os (Matt. 24,44). Det er en hjælp til altid at være rede.

Hvis nogen skulle være interesseret i at høre, hvad jeg mener, kan jeg sige, at ordene »i luften« har talt til mig, medens jeg skriver dette. Vi skal møde Herren »i luften« (1. Tess. 4,7). og »den syvende engel hældte sin skål ud »i luften«. Da lød der fra templet en høj røst, som sagde: Det er sket!« (Åbenb. 16,17).

Når den sidste skål med Guds harme og vrede udtømmes i luften, tilintetgør

Gud den Almægtige, Hærskarers HERRE, den åndsmagt, der har forført alle folkeslagene, satan og hans dæmoner. Deres plads overtages af Kristi menighed.

Jeg har venner, som jeg værdsætter højt, og som ikke deler denne opfattelse.

Til dem og til mig selv siger jeg ligesom til enhver, der læser dette: »Herren skænke enhver af os nåde nok til hver dag,

indtil Han kommer, og nåde nok til at være rede det øjeblik, Han kommer!«

Jeg takker dig, HERRE,
thi du vrededes på mig,
men din vrede svandt,
og du trøstede mig!
Se, Gud er min frelse!
Jeg er trøstet og uden frygt,

thi HERREN er min styrke og min
lovsang,
og Han blev mig til frelse!
(Esaj. 12,1-2)

Dagene til Øjeblikket

I apostelen Paulus' breve til *Tessalonikerne* har han i hvert kapitel, bortset fra det sidste kapitel i det andet brev, noget at sige om vor Herres Jesu Kristi komme, når Han åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle, med flammende ild, for at bringe straf over dem, som ikke er lydige imod Hans evangelium, og vise sig herlig i alle sine hellige og underfuld i alle, som blev troende.

Vi kan derfor vente, at Han også i disse breve lader os vide, hvordan vi som Guds børn bør leve, så vi er rede, når Øjeblikket er der.

Vi lagde jer på sinde

Ganske rigtigt forsømmer apostelen ikke at lade os dette vide. Tessalonikerne havde omvendt sig til Gud fra afguderne for at tjene den levende og sande Gud og fra Himlene vente Hans søn (Tess. 1,9-10), og hvad dette i praksis betyder, indskærper han dem, så de (og vi) kun kan misforstå det, hvis vi siger apostelen imod.

»Vi formanede og opmuntrede hver enkelt af jer som en fader sine børn, og lagde jer alvorligt på sinde, at I skulle vandre den Gud værdigt, som kaldte jer til sit rige og sin herlighed« (1. Tess. 2,11-12). Apostelen har opsøgt hver enkelt iblandt dem og indtrængende lagt dem dette på sinde. Alt, hvad der er Gud uværdigt, er uværdigt for enhver, der er blevet kaldet til Guds rige og til Kristi herlighed.

Den åndelige tilstand i menigheden var kendetegnet af indbyrdes kærlighed og således prisværdig; men når det »står godt til« i en menighed, gælder det om at gøre yderligere fremskridt, ellers går den tilbage. Derfor lagde Paulus dem på sinde at gøre yderligere fremskridt og sætte en ære i at »leve stille og passe jeres egne sager og arbejde med jeres hænder«, for at de måtte vandre sømmeligt overfor dem, som er udenfor, og ikke trænge til hjælp af nogen (1. Tess. 2,10-12).

Disse ord er et værn imod den »overåndelighed«, der er en fare for adskillige, der venter Herrens genkomst. De mener, at alt andet end det, de forstår ved tjeneste for Herren, er ligeegyldigt. I Tessa-

lonika var der nogle, der hørte op med at arbejde – muligvis for »at sætte tiden til side til bøn«. Lyder det ikke helhjertet? Ikke i apostelens øre. »Allerede da vi var hos jer, indskærpede vi jer at den, der ikke vil arbejde, skal ikke have føden. Vi hører nemlig, at nogle vandrer uskikkelig iblandt jer, (altså ikke den Gud værdigt, der kaldte dem til sit rige og sin herlighed), men giver sig af med, hvad der ikke kommer dem ved. Sådanne mennesker byder og formaner vi i Herren Jesus Kristus, at de skal arbejde stiltfærdigt og selv tjene føden« (2. Tess. 3,10-12). Hvis det nu var bøn, de havde hengivet sig til i stedet for at arbejde stiltfærdigt med deres hænder, beskæftigede de sig da virkelig med noget, som ikke kom dem ved?

Ja, det gjorde de! Paulus havde udtrykkeligt i 1. Tess. skrevet til dem alle: »Bed uden ophør« (5,17). Det kunne enhver af dem gøre, medens de arbejdede i stilhed. Ingen skulle bilde sig ind, at hans bøn betød mere for Gud end de andres, slet ikke, når de andre skulle tjene til føden også for ham og hans hus!

Der lå et usundt åndeligt hovmod til grund for ikke at ville arbejde, men »tjene Herren af hele sit hjerte!« som om de andre ikke gjorde det!

Den misforståede opfattelse, at f.eks. bøn er mere åndeligt end at arbejde med sine hænder, åbner let for forførelser, thi en overoptagethed med det usynlige giver overåndelige forførelser let spil.

sætte en ære i at leve stille

Grundteksten er søgt gengivet således: »arbejd hvileløst på at leve i hvile« – en parafrase lyder således: »lad det være jeres ambition ingen ambitioner at have.« Her er altså tale om noget af yderste betydning for dem, noget, de ikke måtte tage for let på, men samle sig om af al kraft.

Stille – det er det afgørende! Det betyder »skjult med Kristus i Gud« (Kol. 3,3).

Stille er den bibelske beskrivelse af *den største kraft*. Det altafgørende værk i menneskeheden historie blev fuldført, fordi han bar det stille, han åbnede ikke sin mund som et lam, der føres hen for at

blive slaget (Esaj. 53,7). Lad dem blive i den Ånd!

HERREN var ikke i vejret, ej heller i jordskælvet, ej heller i ilden, men i den sagte, *stille* susen (1. Kong. 19,11-12).

»Ved omvendelse og *stilhed* skal I frelses; i ro og tillid er eders styrke« (Esaj. 30,15). Frygteligt, om fortsættelsen passede på dem: »men I ville ikke!«

Stille er ikke stillestående; det er at *blive i Kristus*, altså i Ham, der er Vejen og Sandheden og Livet!

Larm, uro, opstemthed er kødets væsen, stilhed er Åndens. Larm lukker verden ind. Stilhed holder den ude. Det er svært at arbejde på en larmende arbejdsplads. Vær med til at bede for dem, der gør det, at de må blive bevaret i Åndens stilhed og ikke blive inddraget i larmen!

og passe Jeres egne sager

d.v.s. at være udholdende og pligtopfyldende i sin daglige gerning. Kun således »træder mennesket i karakter« og lærer at gøre fyldest i den tjeneste, han har fra Gud (Kol. 4,17). »Gør alt af hjertet som for Herren« er en anden apostolisk hjælp til at leve og arbejde dag ud og dag ind, så man er rede, når Herren kommer.

Husligt arbejde er alt andet end ligeegyldigt. Hvad vi end er sat til, så er det *vor tjeneste*, indtil Han kommer.

At passe sine egne sager er det modsatte af at blande sig i andres sager og i noget, som ikke kommer os ved. Åndeligt fællesskab er ikke snageri i hverandres forhold. Optræd ikke som reserveforsyn for andre. Unødig snak om andre er en pest.

Kom ikke for ofte i din næstes hus, at han ikke skal blive træt af dig. Vær ikke påtrængende og besværlig for andre. Men

arbejd med jeres hænder

Tabita i Joppe var rig på gode gerninger og gav mange almisser. Hun var flittig til håndarbejde og syning, og efter hendes død (som Peter opvakte hende fra) viste man ham alle de kjortler og kapper, hun havde syet med sin hænder. Det står skrevet, os et forbillede, os en hjælp! Jeg ken-

der nogle som hun.

Jeg kender i det hele taget mange flittige kvinder og takker Gud for dem, thi de hjælper mig til ikke at drysse tiden bort.

Da Paulus skrev dette, regnede man med tolv timers arbejde hver dag undtagen hviledagen. Det stemmer med menneskets vilkår efter syndefaldet: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1. Mos. 3,19).

Træthed som følge af hårdt arbejde er en god ting. Den ledsages ofte af en indre tilfredsstillelse. Men træthed som følge af lathed er en ilde ting, der kun fører til bestandig træthed.

for at I må vandre sømmeligt

ganske særligt overfor *dem, som er udenfor*. De har et skarpt syn for, hvad der sømmer sig en kristen. Hvis han er efterladende i sit arbejde, har han ødelagt vidnesbyrdet om Kristus. Han har ikke gjort fyldest i den tjeneste, han fik fra Gud, og hvis han er så forsømmelig, at han kommer i økonomisk trang, har han totalt misforstået, hvad der er Guds vilje med ham. Han er ikke omgivet af den respekt, enhver pligtro, udholdende arbejder altid vinder, og han skal endelig ikke begynde »at vidne« for dem, thi hans ord har mistet

overbevisning og kraft.

At være rede det øjeblik, Herren åbenbarer sig i sin genkomst, er at være på sin plads og gøre fyldest. Det vil sige at leve Kristus-livet. Dagligdagen er prøven og uddannelsen for enhver af os. Som vi er til daglig, sådan er vi.

fra jer har Herrens ord lydt vidt ud

I de to breve til menigheden i Tessalonika står der intet om menighedens mødevirk-somhed, men der står, at »fra jer har Herrens ord nået vidt ud; ikke blot i Makedonien og Akaja, men alle vegne er jeres tro på Gud blevet kendt, så vi ikke behøver at fortælle derom« (1. Tess. 1,8-9).

Jeg har under *Hvad ser du?* skrevet, at jeg i mit lange liv ikke har set større resultater af vækkelseskampagner, fremstød og deslige.

De første menigheder kendte øjensynlig ikke til den slags ting, men de kendte til trængsel og forfølgelse, og menigheden i Tessalonika blev et *forbillede* for alle de troende i Makedonien og Akaja (1. Tess. 1,7) og altså også for os.

Det forbilledlige var deres udholdenhed, deres indbyrdes kærlighed og deres stille troskab i deres daglige arbejde – det førte til, at Guds ord nåede vidt omkring!

Hver enkelt af dem *var* et vidne og havde modtaget kraft til *at være* det dag ud og dag ind på arbejdspladsen, og hvor de var sat. Når et menneske er et vidne, får han som regel en Gud-given lejlighed til også at *aflægge* et vidnesbyrd *i ord* – et *overbevisende* vidnesbyrd!

Og når hver enkelt i menigheden er det og gør det, da når Guds ord længere ud, end nogen kan kontrollere, thi da lyder det levende ord, der udretter, hvad Gud sender det til. Det vender aldrig tomt tilbage.

Lad os opmuntre hinanden dertil.

Skulle der nu være nogle, der synes, de er kommet til kort i dagliglivet på arbejdspladsen, fortvivl da ikke. Tak derimod Gud, at han har afsløret det for dig, inden det var for sent. Lad ikke hånt om Herrens tugt og bliv ej heller modløs, når du revses af Ham; thi Herren tugter den, han elsker, straffer hårdt hver søn (og datter), han har kær!

Og ret så de slappe hænder og de kraftløse knæ og træd lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led, men snarere helbredes (Hebr. 12,5-6 og 12-13).

Så kan I fuldt ud sætte jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares (1. Pet. L, 13).

Derefter

»...og så skal vi altid være sammen med Herren. Så trøst hverandre med disse ord« (1. Tess. 4,17-18).

Apostelen *Paulus* er forvisset om, at med disse ganske få ord kan vi trøste hverandre, når en af vore elskede er sovet hen i troen på Herren. Ved Herrens genkomst i kraft og herlighed opstår de i herlighedslegemer, og vi, der bliver tilbage, borttrykkes tillige med dem i skyerne for at møde (eller modtage) Herren i luften – og så – ja, vi ville ønske, at apostelen havde beskrevet den overvældende herlighed, der da bliver os til del, i flere enkeltheder, men det gør han ikke. Hans få ord er tilstrækkelige og indeholder alt, hvad der tjener os til trøst.

Til *trøst* – men ikke til tilfredsstillelse af vor længsel efter at kende den kommende herlighed. Den er, hvad intet øje har set, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte. Det betyder ikke, at vi er aldeles uvidende om den, men at vi må være stille for de ord om den, som Gud har talt, og bede om visdommens Ånd til at forstå dem ret. Som regel taler Guds ord derom i billeder, fordi en direkte åbenbaring af den kommende verden med

al dens herlighed er vi, der endnu er i denne verden, bundet af tid og sted, ikke i stand til at forstå.

Vi må tøjle vor fantasi, thi det, Gud har beredt os, er ikke opkommet fra vore hjerter, hvor fyldt af længsel de end måtte være.

Vi

Fordi apostelen kender Guds almægtige nåde siger han kun »vi« og rejser ikke den mindste tvivl, om det nu også betyder »alle vi« – altså alle de, der sov hen i Herren, og alle vi, der bliver tilbage. Gælder det også min Fader, der påkaldte Herren Jesus, trediv sekunder før han sov ind? Ja, det gælder også ham. Havde han levet et sejrrikt kristenliv? Nej, det havde han ikke. Det havde røveren på korset heller ikke. Enhver, der påkalder Herrens navn, skal blive frelst – enhver uden undtagelse.

Hvad vi her har med at gøre, er *Herrens frelse*, men ikke menneskers fortjeneste af nogen art. Når det kommer til stykket, er det Herrens frelse, d.v.s. Hans store gerninger, vi skal stole på – ikke vore egne mere eller mindre »store« eller »stortartede« gerninger.

Det gjorde Paulus. Derfor skriver han

»vi«, hverken mere eller mindre for ikke at rejse nogen »from« eller »helhjertet« tvivl.

Det enkle ord styrker troen hos os, der er tilbage. Og det trænger i hvert fald min tro til at blive. Ak, hvor er der mange ting, hvori jeg synes, jeg kommer til kort. Ak, hvor kan fortiden tynde min samvittighed. Hvordan står det til med kærligheden hos mig? Er den blevet kold? Kender du til noget tilsvarende?

Da er det godt at lytte til apostelens ukunstlede ord, der ikke åbner mulighed for den mindste »fromme« og »helhjertede« tvivl.

Det er også godt at tænke på de mange, der er sovet hen i Herren. I mit lange liv drejer det sig om flere hundrede. Jeg tager undertiden fotografier af deltagerne i de første stævner på *Nyborg Strand* frem og dvæler lidt ved alle dem, jeg stod nær, og som nu er sovet hen i Herren. Jeg har næsten ingen jævnaldrende venner tilbage. Jeg nærer ikke den ringeste tvivl om, at de alle er omfattet af ordet »vi«.

Nogle af dem sov hen som lys, der stille går ud – andre under smerte og kamp – nogle var gamle – andre var unge – nogle var forbilleder – andre ville gerne være

det, men blev det måske ikke – men alle mindes jeg med glæde og taknemmelighed – alle har haft betydning for mig – alle står jeg i taknemmelighedsgæld til.

»Vi« – der er mange flere end dem, vi kender.

Paulus fremhæver ikke nogen af os! Derfor er det måske ikke helt på sin plads, at jeg nævner nogle af dem: *Abraham, Isak, Jakob, Josef, Moses, Josva, Samuel, Elias, Elisa, Esajas, Jeremias, Ezekiel, Daniel* alle de andre profeter, *David – Luther, Brorson*, – du kan selv fortsætte!

Hvilket selskab! Men ikke een eneste skal fremhæves i denne sammenhæng, hvor alt beror på Herrens vældige frelse af os alle – derfor kun »vi« – så bliver der ikke sagt for meget om mennesker, end ikke om de store iblandt Guds folk!

Stor, større, størst kendes ej! HERREN alene er stor på hin dag i hint øjeblik!

Du kan være vis på, at ingen af de store navne ønsker at blive fremhævet i det øjeblik og siden efter.

Altid

Det er et ord, der hører tiden til. Apostelen benytter det, skønt han godt ved, at i herligheden gælder vor tidsregning ikke.

»Altid« omfatter evigheders evigheder eller kommende tidsaldrer, som Paulus taler om i Efes. 2,17, hvor han også benytter tidsbegrebet i forbindelse med evighederne.

Altid betyder altså uophørligt. Der sættes ingen grænse. Dette kunne *Carl Nielsen* ikke gribe. Han sagde, at han ikke kunne forestille sig en sådan tilværelse og ikke ville bryde sig om den. Hans tanke var: hvad kan fylde en endeløs tilværelse, så den ikke efterhånden føles tom?

Som han formulerede sit spørgsmål, må svaret være: der er intet, der kan fylde en endeløs, uophørlig tilværelse. Han elskede musikken og komponerede mesterværker både i den lille og i den store stil, men han vidste, at hvor skøn musikken end er, og hvor mange interessante opgaver den end stiller komponist og udøver, kan den ikke fylde et endeløst liv.

Prædikerens ord om, at alt under solen er tomhed, endeløs tomhed, er sande. Alt det skabte har sin begrænsning og kan aldrig mætte en sjæl, i hvem Gud har indpodet evigheden. Når vi ikke kan mættes af det her i livet, hvor meget mindre da i evigheders evigheder?

Kan vore allerførste ikke gøre det? Kan et endeløst samliv med dem ikke fylde evigheders evigheder med liv og mættelse? Også hertil må vi svare et stilfærdigt Nej. Og det er derfor, apostelen ikke skriver, at »så skal vi altid være sammen med hinanden«!

Det betyder ikke, at gensynets glæde ikke skal fylde enhver, men at kilden til den uophørlige glæde ikke findes i hverandre, men i Herren, i hvem hele Gudsdoms-fylden bor.

Vi kender allerede her i livet, at hvis vi i vore lykkelige ægteskaber dyrker hinanden for meget, da går noget galt. Det er derfor, Jesus betoner, at vel er ægteskabet Guds vilje og Guds gave, men Han er Vejen og Sandheden og Livet. Dyrker man sin ægteskabelige lykke på bekostning af Ham, mister man Ham og dermed alt.

Men er Han vort liv, da fornyes den ægteskabelige lykke uafslædt og hører aldrig op.

Det samme gælder i forholdet til børn og børnebørn. Ja, det gælder i ethvert forhold. Derfor synger *Grundtvig*:

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

Når det er således, da kan vi allerede her i livet nyde alle Guds gaver med taksigelse uden at dyrke en eneste af dem.

være sammen med Herren

Disse korte ord indeholder saligheden i dens fylde og uafslædte »vækst« igennem evigheders evigheder uden nogensinde at høre op.

Vi kender en lille smule til det allerede her i tiden. Vort evige liv er jo begyndt. Vi kender til det, når Han åbner Skrifterne for os, så vort hjerte begynder at brænde i os og lader os ane noget af Hans kærlighed netop til os. Vi kender det også, når vi i bønnens samfund med Ham oplever hans nærhed helt påtageligt, undertiden i natlige timer, da alt er stille omkring os, og evigheden markerer sig for vor sjæl. Vi kender også noget til det, når Han peger på skaberværkets forunderlighed og åbner dets herlighed for os. Da kan en blomst, en kvindrende fugl, en hund, der logrer med sin hale og ser på os med vemod i øjnene, »holde en lille prædiken« for os og få os til atter med *Grundtvig* at synge:

Hvert Dit værk er stort vidunder,
i din visdom ingen bund,
som af den har øst!
Kun en dåre tør det nægte,
at hos Dig er alting ægte,
alting mageløst!

Sådanne »Tabor-stunder« (for at tale med *Wetterlund*) er en forsmag på altid at være sammen med Herren.

Peter, Jakob og Johannes fik lov til at være med oppe på bjerget, da Herren blev forvandlet for deres åsyn, hans øjne stråle-

de som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og *Moses* og *Elias* viste sig for dem og samtalede med Herren.

Alt var så betagende og herligt, at *Peter* sagde: »Det er godt, at vi er her«, og dermed sagde, hvad vi alle vil sige, når vi altid er sammen med Herren.

Det er godt

Ja, det er usigeligt godt, det er *saligt*. Det overgår alt, hvad vi hernede oplevede af godt. Glæden er som en svulmende flod, og der lyder aldrig et suk, et skrig eller en klage. Og der er ingen hemmelig frygt for, at glæden skal blive brudt af en ulykke eller et savn eller noget deslige.

Det er godt i den betydning, at nu har Gud tiltrådt sit herredømme, og Han er kun god. Nu hersker hans godhed uhindret, fuldt og helt, og vi kender intet andet end godhed.

Det er ikke en overfladisk godhed – noget i retning af lidt julestemning med tændte lys – det er en indholdsrig godhed, der på een gang mætter vore sjæle og skaber længsel efter endnu mere.

Godheden består i, at nu kender vi *fuldt ud* – men fuldt ud betyder ikke, at nu har vi nået til det fuldkomne kendskab til Gud, nu er der ikke mere at kende.

Igennem evigheders evigheder forbliver Gud uudtømmelig rig. Derfor er vort kendskab på een gang fuldt ud og ufuldendt.

Vi skal kende Hans evige råd fra før verdens grundlæggelse. Vi skal kende Hans udvælgelses hemmelighed og retfærdighed. Intet »hvorfor?« forbliver ubesvaret.

Vi skal kende Hans kærlighed, der overgår al forstand. Hvad Han åbenbarede i den hellige Skrift om den, skal nu blive udlagt som aldrig før. Hvert vers derom i Johannes-evangeliet og hans breve skal ligge badet i lys, Salme 22 ligeledes – ja, hele Skriften! Da brænder hjertet i os!

Også i evigheders evigheder er Han som et lam, der er slagtet, og vi skal kende Ham som sådan, uden at det nogen sinde bliver en selvfølge.

Det er sandelig godt, at vi er der!

Peter foreslog, at de byggede nogle hytter, så de kunne forblive der. Herren har imidlertid allerede gjort en bolig rede til hver enkelt af os, så vi altid kan forblive der og altid skue Hans herlighed, den han havde hos Faderen, før verden blev til, og den, Han vandt for at kunne dele den med os – vandt derude på *Golgatas* høj i en smerte, som vi nu får lov til at kende fuldt ud, så vor glæde fordybes, fordybes, fordybes, og vor tilbedelse tilsvarende uddybes.

Det er godt, at vi er her

Det kan vel næppe undgås, at nogen siger: »Det er godt, at jeg er her!« thi den retfærdige blev jo frelst med nød og næppe. Enhver overfladisk frelsesvished (for ikke at tale om frelsessikkerhed) er borte.

Men skulle nogen udbryde dette, da går det straks over i, at det er godt, at vi er her.

Enhver selvisk følelse, fornemmelse eller tanke i forbindelse med frelsen er også borte. Vi er her ikke for vor egen skyld, men for Herrens skyld og for de andres skyld. Kærligheden fylder vore hjerter fuldt og helt, kærligheden til Ham, der elskede os først, og kærligheden til vor næste, skulle han endog i jordelivet have været vor fjende.

Sammen med Herren er vi nu sammen med hverandre på den uophørlige kærligheds og sandheds måde.

Vi er blevet engle lige. De er hver især udgået direkte af Guds skaberhånd. Men hvert menneske er født af en kvinde. I opstandelsen er det ikke så. Der er vi alle atter direkte udgået af Guds skaberhånd, idet han har oprejst de hensovede, var de end støv og muld, i nye herlighedslegemer, og iført os, der blev tilbage til Hans genkomst, samme herlighedslegemer, direkte skabt af Ham ved eet ord.

Derfor tages der ikke til ægte, men det betyder ikke, at de ægtefolk, Herren gav til hinanden her i livet, er sammen på en ringere måde. Tværtimod! nu er de sammen på en herligere og rigere måde end nogensinde hernede.

Det kan næppe forklares, men det skal sandelig erfares! Lad os glæde og berede os dertil!

De dybeste venskabsbånd, der blev knyttet hernede, bliver endnu dybere. Intet af vor individualitet går tabt. Nu er enhver sig selv i fuldeste mål, idet al synd og selvished for evigt er borte. *Moses* er fortsat *Moses* og *Elias* *Elias*.

Og dog har hver af os fået et nyt navn. Det kaldes i Johs. Åbenb. 3,12 »min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen fra min Gud, og også mit eget nye navn«, og i kap. 2,17 tales der om »et nyt navn, som ingen kender, uden den, der får det«.

Lammets navn skal stå på deres pander (kap. 22,4).

Vi må vente med at forstå dette, indtil vi har oplevet det, men når *Moses* og *Elias* skal have Lammets navn indskrevet på deres pander, er de dermed blevet det, som end ikke de blev her i jordelivet trods deres enestående tjeneste for Gud og mennesker.

Det er formentlig noget i denne retning, vort nye navn peger på. Guds evige vilje med os, fuldført af Ham, der var

Guds lam, er nu vort nye navns indhold. Enhver er sig selv, som Gud fra evighed har villet!

Men han er ikke sig selv for sig selv, men for Gud og alle de andre. Derfor står *det nye Jerusalems*, den herliggjorte menigheds navn også på ham. Men Luthers navn står ikke på nogen, og det er han yderst »tilfreds« med.

Enhver er sig selv uden at leve for sig selv, thi kærligheden, der ikke søger sit eget, er enhver nye natur fuldt og helt.

Det er allerede *hernede* godt at være sammen med Herren, f.eks. til en Gudstjeneste og i samværet med Herren at være sammen med hinanden. Ganske vist er der store mangler, selv i de rigeste Gudstjenester, fordi vi i for høj grad er kødelige – men *da* er vi sammen på så ren og fuldkommen en måde, at det er godt i *evig betydning af dette lille ord*. Vort samvær er en evig Gudstjeneste i uophørlig glæde over Ham og over hverandre.

Da skal vi kende fuldt ud! Jeg har før sagt, at jeg glæder mig til at lære *Brorson* at kende. Jeg tør næsten ikke håbe på også at få lov til at lære *Moses* og *Elias* at kende, disse giganter – og *profeterne* – og *apostlene* – og så – ja, det står stille for tanken!

Alt dette er da konkret virkelighed.

Vi *skuer* det, vi *har* det, vi *lever* det, vi *oplever* det – men hvordan det er tidsmæssigt, forstår vi ikke nu, thi det tidsmæssige er noget helt andet i opstandelsen og evigheden.

Vi skal kende *skaberværket* som aldrig før. Alt blev skabt af Ham og til Ham. Det omfatter ikke blot menneskene, men enhver skabning og alt det skabte. Da er genoprettelsestiderne, som profeterne har talt om, inde, da alt er blevet genoprettet. Nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor, og hvor Gud selv vil være hos os og alt det skabte.

Det er en ufattelige skønhed. Vi bliver aldrig trætte af at beskue den og lære den at kende. Blomsten visner ikke, fuglen dør ikke. En jubel lyder fra utallige struber i det genoprettede univers.

Vi skal kende de skiftende tider i menneskehedens historie og forstå Guds herredømme og lederskab fuldt ud. Forargelsens muligheder er ophørt, thi det uforklarlige er nu forklaret, ikke blot i betydningen: forstået, men også i betydningen: forherliget.

Guds nådes overstrømmende rigdom

Jeg må se til, at min fantasi ikke leder vild. Lad os derfor med apostelen *Paulus* sammenfatte den kommende herlighed med disse ord: »Men Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store

kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser – af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus, for at han i kommende tidsaldre (æoner) kunne vise sin nådes overstrømmende rigdom *ved godhed imod os* i Kristus Jesus« (Efes. 2,4-7).

Peters ord: »Det er godt, at vi er her!« var et lille menneskes spontane udbrud, da han så Jesus forklaret i herlighed. Nu får Peters ord den guddommelige kommentar: Gud vil vise os sin nådes overstrømmende rigdom *ved godhed imod os* i Kristus Jesus – de kommende æoner vil »gå« dermed!

Allerede *hernede* i denne tidsalder oplever vi noget af Guds nådes overstrømmende rigdom, thi »hvor synden blev større, blev nåden end mere overstrømmende rig« (Rom. 5,20). Er der nogen af os, der ikke har oplevet det og erfaret det, skønt vi næppe kunne tro det?

David kunne vidne om det. Profeten *Mika* vidner om det på sin måde: »Glæd dig ej over mig, min fjende! Thi jeg faldt, men står op; om end jeg sidder i mørke, er HERREN mit lys« (kap. 7,8).

Men *da* skal vi se det som aldrig *hernede*. Og da skal vi se, at Hans nådes overstrømmende rigdom er udtømmelig. Der bliver ikke den mindste rest af fortjeneste tilbage. Han ledte vore skridt fra vor barndom; han kendte os forud; intet fald eller nederlag, ingen kommen-tilkort i vort liv kom som en overraskelse for ham – og hvorledes vi end tumledes op og ned i skiftende stemninger og omvæltninger, kendte han det og slap os aldrig – hvem meget er tilgivet, han elsker meget! Det viser sig som aldrig før i kommende tidsaldre, og aldrig hører hans godhed imod os op eller er udtømt.

I den nat, da Herren blev forrådt, gav han dem sin nådes og godheds overstrømmende rigdom, idet han i brød og vin gav sig selv til dem. Han havde sagt: »Jeg skal aldrig mere drikke af vintræets frugt, før end Guds rige er kommet« (Luk. 22,18). Da skal han drikke den nye vin sammen med os alle – og da kan vi måske tillade os at tale om en glædesfest eller festlig sammenkomst, der aldrig ebber ud, men bliver rigere og rigere, alt medens Gud viser sin godhed imod os.

Da den fortabte søn kom hjem, sagde hans Fader: »Skynd jer at hente den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og sko på fødderne, og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade!« Og de begyndte at være glade (Luk. 15,22-24), og, som *Fjord Christensen* sagde: »De holdt aldrig

op med at være det!«

Vi skal sidde til bords med *Abraham* og *Isak* og *Jakob*. Hvad vi skal spise og drikke, ved jeg ikke – men den evige fest, Lammets bryllupsfest ebber aldrig ud. Vi har noget at tale med Abraham, Isak og Jakob om, ganske særligt Israels folks »skæbne«. Hvad med alle dem, Hitler sendte i udryddelseslejrene? Var det 5 millioner? Er de omfattede af profetens *Esajas'* ord »Dine døde skal blive levende, mine dødes legemer opstå; de, som hviler i støvet, skal vågne og juble« (Esaj. 26,18). Betyder det, at hele Israel, derunder de 6 millioner fra gasovnene, skal blive frelst (Rom. 11,26)?

Vi skal få svar – og svaret vil overvælde os og uddybe Guds godhed imod os alle!

»Hvilken rigdom på godhed, overbærenhed og langmodighed« (Rom. 2,4) – æon efter æon vil Gud vise os den i hele dens fylde. Forholdet imellem Hans godhed og udvælgelse på den ene side og vort ansvar på den anden side skal vi forstå med betagelse og tilbedelse.

At tale om alt dette med menneskelige ord er kun at stamme nogle utydelige lyde om det ubeskrivelige og ufatteligt herlige: Gud selv – Kristus ansigt til ansigt – Hans overstrømmende nåde – visdom – kraft – kærlighed.

Derefter

Derefter, er overskriften over denne artikel. Men Paulus siger *ikke*: »Derefter skal vi altid være sammen med Herren.« Han skriver: »Og så skal vi altid være sammen med Herren.« »Derefter« ville være misvisende, thi her er ikke tale om noget, der kommer derefter, hverken tidsmæssigt eller som en konsekvens af det foregående. Her er derimod tale om Guds suveræne indgreb, hvor alt bliver nyt. Tilværelsen er da ikke en forbedret fortsættelse af den hidtidige, men en ny – ny i en sådan grad, at intet øje har set den, intet øre hørt den, og den er aldrig opkommet i noget hjerte.

Og *så* – i eet nu – eet øjeblik – ingen kan forud beregne det – det sker i den time, ingen venter det – end ikke Sønnen, kun Faderen kender det.

Da oprinder Morgenstjernen ikke blot for os, men i vore hjerter (2. Peter 1,19), thi vi skal se Ham, som Han er, og blive Ham lige!

Herren, Han, som vidner om dette, siger: »Ja, Jeg kommer snart!«

Amen!

Kom, Herre Jesus!

Herren Jesu nåde være med alle!

Efterskrift

At være sammen med Herren er en tilstand, vi nu kun svagt kan fornemme. Det indebærer en salighed, der ikke lader sig beskrive, ikke blot fordi den overgår alt, hvad vi forstår ved glæde og salighed, men også fordi den er hellig med selve Guds hellighed.

Derfor er der to alvorlige kendsgerninger, enhver af os bør lægge sig på sinde.

Guds dag, hin dag, da Gud griber ind med sin uafkortede dom og nåde, bryder frem med ild, og ilden vil prøve, hvordan enhvers arbejde er. Det bliver åbenbart, hvad slags arbejde enhver har udført.

Grundvolden for vort liv er lagt. Den er Jesus Kristus. Ingen kan lægge nogen anden grundvold.

På den grundvold har enhver af os bygget, med guld, sølv og kostbare stene, træ, hø, strå. Ilden vil brænde alt brændbart. Den kan ikke opbrænde guld, sølv, ædle stene.

Hvis vort arbejde består denne ildprøve, skal vi få løn. Men bliver vort arbejde opbrændt, da skal vi miste lønnen. Vel skal vi ikke miste frelsen, men vi skal blive frelst som gennem ild (1. Kor. 3,11-15). Her taler apostelen om, *hvordan enhvers arbejde er*. I 2. Kor. 5,10 taler han om, at vi alle skal træde frem for Kristi domstol, *som vi er*.

Vort arbejde og vor person kendetegner hinanden. Enhver vil få igen, alt eftersom han har handlet her i livet, *godt* (bygget med guld, sølv, ædle stene) eller *ondt* (med træ, hø, strå, noget, der ikke er udsprunget af tro, Rom 14,23).

Der er ingen personsanseelse hos Gud. Derfor kender vi til både at frygte Ham og at elske Ham. Vor fryd og glæde er som regel med en vis bæven.

Vi skal aflægge regnskab for hvert et unyttigt ord, altså ethvert ord »af træ, hø, strå« – ord, der ikke var til opbyggelse.

Alt dette skal ikke komme som en overraskelse for os. Det er sagt os forud, for at vi skal gennemføre hellighed i Guds frygt.

Gud vil, at vi skal få *fuld løn*. Derfor siger apostelen Johannes: »Agt vel på jer selv, at I ikke skal miste det, vi nåede ved vort arbejde, men få fuld løn« (2. Johs. 8).

Agt vel på – det var det første, Herren sagde i sin tale på *Oliebjerget* (Matt. 24,4). Johannes havde hørt disse ord og indskrevet dem i sit hjerte. Nu var han en gammel mand, nær foran sit opbrud – og hans inderlige ønske var, at hans åndelige børn skulle få fuld løn.

Han har ikke opgivet håbet om, at de

skal få det. Han skriver ikke for at rejse tvivl derom, men for at styrke dem i troen. Hvis de bliver i den, vil de få fuld løn, thi da bærer de troens gode frugter og vandrer i de gode gerninger, Gud har lagt til rette for dem. Men »går de videre«, da mister de lønnen.

Der findes intet ud over troen på, at Jesus er Kristus, kommet i kødet. Alt derudover er forførelse. Thi Jesus fuldbyrdede i og med og på sit legeme alt, hvad Gud ville have gjort, og var lydigt indtil døden på et kors. Han er Kristus, thi Gud har oprejst ham fra de døde, og nu sidder Han i sit herliggjorte legeme på universets trone og har magten i himmelen og på jorden.

Enhver, der tror Ham, lytter til hans ord og tager imod det, også når det er tugtens ord.

Når nu Ordet siger: »Agt vel på dig selv ... at du skal få fuld løn!« så gør enhver, der tror Ham, det og oplever, at Jesus virkelig er Kristus, Forløseren, thi hans ord virker, hvad det siger.

Det virker befrielse fra det, den troende ellers ikke kan befri sig fra.

Det sårer måske, men det læger også. Det, som Herren siger, er altid båret af Guds rigdom på godhed, overbærenhed og langmodighed. Derfor leder det enhver, der tror, til omvendelse.

Fuld løn er en del af evangeliet, Guds uforskyldte gave ved Jesus, der er Kristus, kommet i kødet. Fuld løn er ikke et ekstra til Guds evangelium – et ekstra, som du og jeg må præstere. Fuld løn er altså ikke fortjent af dig eller mig, men af Jesus Kristus, og Han deler den med dig, fordi Han elsker dig.

Tror du dette? Vis da din tro i dine gerninger derved, at du giver agt på dig selv, så du ikke bedrøver Helligånden. Skulle du komme til at gøre det, bekend da din synd, at Hans dyre blod kan rense dig derfra! Og så videre frem ad troens vej! Videre frem til den modtagelse hos Herren, der lyder således: »Vel, du gode og tro tjener! Du har været tro over lidet. Jeg vil sætte dig over meget. Gå ind til din Herres glæde!«